

H.

Fred. Mygaard.

Latvian President.

Filosofi^{en} er ikke ^{at Fag for den store Flok} (en almenfattetlig Indsigt) ^{eller} egnet til at stilles til Skue
ikke en Indsigt, som sandt nok end videre ligger klart

for alle; ^{dogger sig ikke om - , men om} den bestaar ikke: Ord, men

: Gerning, ^{Opnedit med dens Synskul er ikke} og den anvendes ikke: den Hensigt

at Dagen skal gaa hen med en eller anden Afg.

en flok Skole

delser, og at Nærværelse skal loyde godt for vor

og fortælle for
Bolskiden Kæden
hed

Færd: den former og uddanner ^{af Viljen} sig selv, som
været drevet efter en fast Plan
faar os til at leve et velordnet liv, om ledet

tilsvarende
g smedler

vore Handlinger, ^{peger paa} den tilkendegiver, hvad vi

skal udføre, og hvad vi skal undlade, den

siddet ved Roret, ^{og holder den lige K.} ~~den~~ styret vor Kurs, naar

over de gamle
Bølger

vi skan hvidevædige ved Skillevæjnet. Udnu

Filosofien kan ingen leve uforsygt eller trygt: ^{bestigt}

hvis Time indtræffer de sædvanlige Begivenheder,
som kræver, at de skal tages en Beslutning,
hvoril man maa søge Vejledning ^{Man vil maaske indse}
som man søgte hos dem. En eller andre vil
Hvad gaar Filosofi'en mig, hvis det er
uforsanderlig skal
forud bestemt og ordnet? hvad gaar dem
mig, hvis der er en Gud, som skaber Verden?
hvad gaar dem mig, hvis det er det blinde

Tufælde, de raader? Thi hverken kan det
vissu og paa Forhaand givne
de evige Tidens slænder: Tilværelsen andet

og heller ikke kan de forud tages nogen
det uberegnelige
Forhaandsregul med (sædvanlige Begivenheder) men
er g. kommen min D. i Forholdet og her
endnu har Gud gjort mine Beslutninger til

hvis de skues
gør
sin) og bestemt det, som jeg gjorde, eller
lader — ingen Plads for
Tilførsel. ogsaa tager Forbuden indet Hus og til min

Bestemmelse. Hvad der end er Tilfældet, ^{heraf}
Lig om dette alt sammen paa en Gang findes Sted
Ting, eller hvis alle disse Forhold bestaar,

^{Dette Filosofi}
hvi man dog (an alle filosofiske Betegnelser);

^{Skabens urokkelige Vilje} hvad end de vilj fastsætte Bestemmelser ^{snarere end Gud} best.

der os med sine ubønhørlige Lov, eller Ver.

svarets Gud som Hverken har ordet alt,

some uuelbeduet
Hverken om end
aldrig

eller det blinde Tilfælde kaster omkring (om)

med (og ~~dog~~) alle menneskelige Forhold

hulter til hulter, saa hvi (dog) Filosofi

^{skæmmet} beskyldte os. Der vil angivelig hvi, at vi

gerne adlyde Gud og Skaberen ^{- tvortimed -} uden at

om end med
hvidt Skaberen

ting; der vil lære dig, at de ^{viligt} skal følge

^{, men standhaftig} Guds Vilje og findes dog. det blinde Tilfælde

hver

my

Part. 10. Lyde 20 for Lige 10.

- - - - - Tøstet blev nemlig indkøbt, ligesom til
et glimrende Skuespil; Prætorianerkobsterne
tog ^{og opstilling} ~~der~~ under Væbne paa Løtten, som ligger
foran dens Lejs. Da saa de kongelige

Tøstet blev
indkøbt af
Kongens Kri-
ster

Krister var kommet til Løtten, blev Bryg-

[audet] plader og Halvkoder og hvad andet paa
haardt erhvervet sig: Krige med udenlandske

baaret for Fock / jert forbi; ^{siden} saa kom hans Broder
og Husker og Datter, og det ^{medle-gene} sidet blev

Carabaus selv skillet til Skue. De

medbrødjede
sig til kongen
de Bønner

ovriges Bønner var nogle som Følge
of Følge; men Carabaus søgte hverken

at ^{at} ~~at~~ nedslaae Glikke eller at Ord at vakte

Medlidenshet, men so han var baaet til Forhøj-
ningen, konges Kejserses sed), udtalte han sig
paa følgende Maade: Hver min ^{lige til at bruge Hæd og} Lebes.

henset: I Medjængens Dage havde været
saa stor, som min høje Bygd og min
Væld
lykke var, viede jeg snarere være kom.

men til denne By som Ven end som
[Tjend] Tægt, og du viede ikke med
fandt det under din Værdighed at slutte Fred og Forbund
foragt. have afort, og Overenskomst,

at slutte Fred med mig, du [Herstede]
en fyrste

slummet for berømte Forfædre og herkede ^{gerne}
over mange Folkeslag. Men du ^{Sipation, hvori jeg nu} Kæb. for Gjødelighed be-
ne, der nu har ramt mig, er vel ^{finder mig,}
styg for mig, men glimrende for dig. ^{er paa en Gang}
hellig

lige til at bruge Hæd og
Medjæng uden
Overmod

som Ven og ikke
som Fæjfe.

Trigge
jeg har gjet Hele, vidbrude Krigsmaal,

Vastum og Rigsdomme, hvad ^{Under} (underligt) ^{er} vide

de de vere i), ^{om} at jeg har mistet, dette
kan ogsaa har givet Slippet d.

mod mine Vilje? Thi hvis I ^{om} vil

henske over alle, skulde de saa deraf

følge, at alle ^{villigt} [vide] høje deres Natte

ind under deres Tralleang? Hvis jeg

som nu, de straks havde underkøbt sig,

om jeg blev
født af Gud
i Trængsel.

var heren sløbt, hørte de Tanslet,

(fordoms) Valde
vilde det herken vide herken min Skæbne eller den Ore

vere kleine hekendte, og naar Dødsstaf.

vide vere
følg.

fra over mig var heren færdig, vide

med det samme han sanket Glemmede de sig over midt Naar,

nu skaaer hvis du ^{skaaer} fælder mig og lader mig

^{Isighed}
Liv og Gods
behaardt Livet, vil sig to vige Tiden vare et

Eksempel paa den ^{Heretter benaandede} Modhed. ^{Som Joas} ^{Lerpaa.}

Landet hvi. paa Ord, skandte ham Ca.
rabaens selv, ham Oatler, Husker og
Brodre Tilgivelse.

my

Part: IX Stykke V 1-24 linje

Oer har: denne ^{var} Stat altid vaert to Slags
af dem, som har ^{an} vaert efter at komme
til at leve sig: det offentlige Liv og
indtore ^{er} [den meest] fremragende Skilling det;

Rebninger

af disse to Slags har den ene Part in-
sket ^{buden} at behoyles som of vore Folkepar.
ket, og det ⁿ andet ⁿ som ^{de bedste Parti} Aristokratpartiet.

har det vaert det
ene Partis Formaal
[at vore og de
for ogsaa at gælde
for]

med - vilde være den store Mængde til Behag
deres Handlinger og Ord

De, som ønskede, at det, som de [sagde] idrettede
og udtalte, skulde være til Behag for Mængd.

Folkets
Mænd

regnedes for dem, betragtedes som Tilkængere af Folke-

partiet, men de, der ^{optraadte} bevogede sig særdeles

at de søgte
at gøre deres
Politik auto-
relig
hos hver Tid
bestede Mænd

det offentlige Liv, at de ved deres Be-

slutninger kunde vinde Bifald hos alle de

forneumne, betragtedes som ^{den bedste Parti} Aristokratpartiet.

den bedste
Mænd.

Men er altsaa alle de forneumne? Jeg kan

ret best. hvis du spørger, opregne utallige; thi

(paa anden Maade vilde vi ikke kunne

holde os): det er de mest fremragende

Mænd: Senatet, ^{der} (af de iorige Senato-

ren) de, ^{der} følger deres Parti, ^{Førerskab} og de

Folk og de
nærmeste Klas-
ser af Befolkningen
den Klasse

nærmestboende Slender de Folk, som har

Adgang til Lovet, ^{det} Municipalsborgere og
romerske Landmænd, ^{det} Forretningsfolk, ja ^{der} ogsaa

det er Romere
for Romerne
og Landet

frigivne, der hører med til Aristokratpartiet.

I Tal er altsaa, som sagt, d. S. Borgere
Det er Tallet paa denne Slags, der, som jeg
sagde, er vidt og bredt udbredt; men

i forskellige
Landskaber.

[hvad angaar den Slags] i [al] sin Hehed, kan

den ^{Slags Borgere} ikke for at forebygge Forslagene
noje bestemmes eller defineres. Alle

de hører ^{hjemme} til Aristokraternes Lej, som

hvorken er ^{skyldbærende} ryggstørelse eller urettskafne og

voldsomme
hæmmelse af
nærliggende priv.
d. [Folk] Forh.

rasende af Karakter eller hidsede: her

lige Miljøer. Det gælder, at det er de

Mennesker, der er ^{uansvarlige} pludselig og ^{syndeligvis} Besiddelse af

en sund Pommetkraft, og hvis økonomiske

Forkaet er : en god Forfatning. De
Inuent, er redder sig efter deres ^{høje Spidsmand} Vilje og
siger at fremme deres Interesser og Mægt,
i Styrelsen af Statens Sager
naar de staaer ved Statens Røst, regnes

de høieste
Talsmand for Aristokraternes Beskyttere og selv for
alle Part de betydeligste Aristokrater og de ^{øverste} mest
og udmærkede Borgere og Statens første Mand.
^{Samfundets}

Part ix Lyell v Linje 33.

og
Men disse defunde ^{inde} Fæds og Røst Grundgiller
og Elementer, som de fremrygende Mand
bør beskytte og forsvare, ^{ledende} endog om det falder
^{se på det som for din og Velfærd}

Livets, er følgende: Kuelusvæsenet, Auspic.

er ^{me} Embetsmyndigheden, Senatsbeslutning, Lov ^{me}

Embetsmyndigheds
myndigheds
Senatsbeslutning

Fogedene, Lad og Læk, den kriminelle og private
Retspleje, Kjøditten, Provinserne, Forbunds-
fæller, ^{ne} Ros for Regeringen, ^{Har} Trøjvæsenet og
Statskassen. Også at være Forsvarer og Beslyt.

med Undersø-
dømmes Røg

der af ² saa store og saa ¹ mange Ting er et Tegn
paa en ^{højindet Tænkemaade} modig Karakter, paa en stor Forstand
og paa en stor Utholdenhed. Thi: Borgerne

der

Karakterfølelse
lid

saa store Antal er der en stor Mængde af dem,
[som] som paa Grund af Frygt for Straf, idet

[af dem]
overvælte alle
en nærmere betænke
mændes Geo.

de er sig deres egne Forseelser bevidst, søger at
^{fremkalde} vakte nye ^{meditale} Uroligheder og Forandringer i Staten

[unge]
spøftningens

eller af dem, som paa Grund af et vist
medfølt Raseri: Gælle glæde sig over ^{indre} Borger-
nes Uvilligheder og ^{Spilid} Oprør, eller af dem

som paa Grund af forviklede økonomiske
Forhold hellere vil miste alle deres Ejendele
gang end gaa til Grænde alene
end en Beligke, der er fælle for alle, end ved en,

som kun kommer dem selv. Og naar de ^{disse} har
fast fat paa Takt, der kan vejlede dem i deres
vilde vane Falskand og Fours fort

Lyster og stelte Hensigter og bringe dem til bedste

Billadet! - fremkommer der urolige Tilstande: Lta.

den, saa at de naar ^{væges} paa af dem, som

har betinget sig at styre Forlandets An.

lyggender, og [saa at der] med al ^{mitig} Indsigelse og

Omhyggelighed ^{bed} hestaber ^{glæde} at de, med Bevarelsen af naar de Ting,

som jeg for lidd siden betegnede som Grundpiller

og Elementer, er bevarede, naar halde Kurser

og naar den Haan, rentlig atium et dignitas hvor der er Fred og Ro og Vordighed.

da rejser de
sig en stak
Boggang
i Stat. Livst.

Ros.

de nylyt nævnte Gp.
og S.

him

gx

4 de Maaned, i hvilke Neposianus opholdt sig

: Alexandria, indtog der mange underlige Begiven-

heder, gennem hvilke ^{Himmels} Gudenes Gavn og en vis

Tilbøjelighed til at tage Parti for U.
 uviljelig Henvisning for Neposianus fra de følgende Reg-

for Gudsoracles
S. de

lers Side lagde sig for Dagen. Af det alexan-

En Mand af
den a. Alene
var velkendt

drinske Folk var der en Mand, som var bekendt

for sit stærkt svækkede Syn, der raskede sig for Nes-

af en berømt
Ligedoms: Gode
kender

posianus Fader, med Bids omfuld han var skænk-

han Lægtom) for (hans) Blindhed, i det han var

bevoget til dette ved en Profeti af Gudens Israels,

som Fæltet, der ^{at Orakler} var ^{h. t. o. som det er} længere til Overho, synder

frempor nogen anden Gud; ^{og det, - om, var,} han simpelth, Skjæ-

rel, om han ikke vilde vade hans Kinder og

for Angivelser

Opkuler med sit Lygt. En anden, der havde

en daarlig Haand, bad efter den samme Guds

^{Raad} Tilskyndelse, om Kejseren vilde sette sin Fad
^{derpaa} [paa ham] og træde ^{til} [ham under Tødder]. Vespers:

en spaltede om færd og vilde den [dennest] for

sin saar og letligt bort; men da de vedblev [at] med at

bringe ind paa ham med deres Bønner, frygte

de ham snart for at faa Ord for Forpængelighed,

og snart ^{bragte han det fælle} faldede han Haab [om at kunne helbrede

dem] ^{Bevovgelse} ind ^{indtryk} selve distes ^{indtryk} iunderlige Bøn og ved Trug-

hende Omjendens Anger

seenes Ord. Derfor lader han [det] sig indst

Lagene afgive et Skin, ^{om, hvorvidt} om menneskelig Mægt,

vil ^{de} være: Skand sig at faa Belys med en vassum

Sanjoked Blindhed og Svaghet. Lagene udtalte sig

delres ^{For} sermes Sellokkelser. Thi ^{af} er disse litterære

Syler ^{høster} opnaar ~~deres~~ ^{Anden} Sjæl ^{en} er lidt efter lidt

at si skundskabet ^{hi} livet, der rører sig om dem, erhøves sig
stærk mod
Kunskabet

vi saa stor Opførelse, at de, [hverken] som ^{nyder dem} (aar
Agdelens af disse litterære Syler), hverken føler mærker noget til Leds
ved Abgødet
eller til —

deres Arbejde kedeligt, og ej heller hører no-

get til de lokkelige Formøjelsers indtrængere, vinkende
roglende Røster
Agdelens
Lysers

de Ord. Da derfor Digternes (viseliges) havde Derfor har D.
v. ladet alle
G. staa under-
uagtage —,
de eneste, over
hvem — ikke
har —
ladet H. g.
K. indtræde i

Minerva og de litterære Syleres Beskyttere

Musene skulde venne, Cupido ikke have og

noget at si. Ja og sa følgede, der findes er overlevet
af Digternes

hos Digterne, er gaaet over til Historien, at Ja

³ det er jo ikke saa meget dette, der betegnes som viselyt.

i gamle Dage som og de øvrige Argonauter en Gang, da
det yndige Syn, som de sejlede forbi den ^{sin} Gang, som og Skikkeligheden
af Ynde og Rigdom paa Blomster havde faaet staa-

ret Anthemoëssa, og da der var Fare for,

af se paa dem
af haardt P.

at de end de Sireners (vedomigruede) Sang, som

stodig holdt til paa den Gang, skuede faare til

lokkes til
Luderyng
kun havde en
at by til, nemlig.

deres Livs Ende, kun havde for eneste Udvej

nemlig at by til Orfevs. Da dem havde

paa en Gang sat sig: Bogstavene og smart²⁾ havde se.

Jaunbrøll
Lyrens Toner
med Lykkelighed
af sin Moder
haand.
og

gjorte at de som lyse med ^{Nestorhaandens tryllem-} some yndefulde

de Fjer
Fingre og smart, at lade den Stemme klinge, ved

hvilken han havde faaet Kejper og ^{Loven} kunde til

fulde ofte sig at her og sig, forstille han Tilhørensnes Gjern og

langere Sjale med en saa ^{lystfulde} elov (Længsel), at nu ingen af

²⁾ Accompagnementet er væsentlig samtidigt med Sangen.

de ombudsmand

parisk

Røster

Folketings lovs sig betrag af Finances Løng. 9^x

Part VII Stykke XV

Ethvert Folk, enhver Stat, og ethvert Højsættend^I
 maas ^{II} have en Stats Regering
 og styres af en raadslæende og høiættende Myndig-
 het, for at (de kan) bestaa længe. Der ~~der~~ ^{der} og
 raadslæende og høiættende Myndighed maas endes over.
^{gives} Hæder til en enkelt Mand eller til nogle udvalgte
 Mand eller overbeger af Menigdom og overhovedet
 alle. Naar den høiættede Mynd^{ligger} er i en Mand
 Haand, kaldes vi denne ene for Konge og han
Arvedomme for Statens Forfatning; (men) maas det
 er nogle udvalgte, der sidder inde med den høiættede

Folkets store
Mægt

(per alle Omstænd)

og derved
Statsforfat.
men for et
Kongedømme

i sin Færd Møgt, siger man, at uerkommende Stat. [ofte]

egene styres efter de bedste Mand Hans Bonnem, men er
sædvanlig Stat. det derimod er Republik (saaledes kaldes Folk den uerk.
Folkestat det er en det yngre navn
al. Møgt er hos T.
ly), i hvilke alt kommer an paa Folket.

Og en hvilken
sin heel af
otte - eller en
hvis den da
(dumprøve)
ikke slippes ud
Baan

Men selv en uhvur[som]hædet af disse tre Slags v. l.
være det Baand, som for først, og sammestund, til
for s-t
til Følelses og Almenvellet

hvis et fælle
Statsforbund

de Mændene indbyrdes : Stat. samfund, er den
gamle vilde eller fuldkommen (og) efter min Mening
heller ikke) den bedste (omvendt er) sig baallig.
god

Men baand : Kongeriget har de øvrige alt
for lidt. Det. den fælle. Retsejelse og den fælle.
Løsgivning Begynde

hvis den uerk.
kommer den
alle

saadslaaende) og her luttende Myndighed, og under de
bedste Mand Hans Bonnem kan den store Mængde

da den jo

ikke for rigtig Del den republikanske Færd
neppe være delagtig : Frihed, naar den maad

naar

alle om Alkemieerne, ^{efter Ophavelen af} da de havde ophevet Avo,

pagus, indledt foretog sig uden ^{efter} Folkets ^{Udtalelse} Beslut

Afgrødelser
hovedet
dog, fordi
misket, hvad
der skulde være
dens Bødel og
ke Nordlydsstien
hans de skædede
borte Glans
g

ning og Afgrødelser, behøvede ^{dog} Naturligvis ikke s.t.

smulde og vidtids Bøyl, ^{sarsom} fordi om ikke havde de

sarskille afsondrede Rangklasser for forening og anseelse

af Land. "giver først Mening efter den indvundne Løst. (paarvise)

Examenen over om Sommer 1890.

Ikke uden Grund har de betydelige Mand ^{flid} vist

^{tidt dygtigt st.} Studiet af Mathematikken meget Arbejde. Thi

Læren om Tal ^{idet} da denne Videnskab er ^{dele sig} uddelt i Tal og ^{Rekursionslære} Figurer,

der det første er en Kendskab til Tal ^{læren} ikke blot nødvendigt

for Taleren, men ogsaa for enhver som helst,

der blot har ^{alt Feldt} en endog blot har lidt de første Begreber. ^{nydt} - elementar Undervisning

grunde. Unglæbeligt plejer den aller hyppigst

undgaaes ^{bedes}
Og hyppigst

at komme til Anvendelse: Retssager; ⁷hvis

Talere ^{i disse} nemlig ¹ : Forlegenhed angaaende Rety-
ningen af Summeret, synes han for ulord.

udtales
Tilføjelses

Men den Del [af dette V. brok], som angaar

^{hendes om}
Figurerne, ^{for man - Brøjt for} finder ganske vist ogsaa hyppigst

Reneværelser

Anvendelse: Retssager (^{der forekommer jo nemlig R.} hvis Retshælder

~~drøjer sig om~~ ^{allige} Opværelse og Udmaalning),

Maat.

men den har et, vist, andet, og stort Fløjtskab

mod Udbetalings. For det første er ^{nemlig} med

Talværdighed

^{stang} Ordre nødvendig for Geometrien: men er

den ikke ogsaa det for Udbetalings? Af

det ^{giver} første beviser Geometrien det drejer sig

gælder og af det beviser det endnu ikke be-

viske. men vi alle gør det selv samme / naar

vi holder en Tale: Endelig kaldes de ^{mest ind-} vigtig-

^{fynd-}

de Beviser: Skimdelighed for de geometri-

ske: men hvad er det / en Tale fordrer:

Højere Grad end Bevisførelse? Også det

jaeste, som har betyde af at være sandt. afslø.

ad geometrisk res ved Hjælp af den geometriske Bevisfø-

relse. Thi hvem tror ikke, den / er freuset.

Flere, hvis ^{Setning} den følgende: [de Lieder, hvis] naar disse ^{nykle} omkreds

Liederens Omkring har den samme Længde,

maa nødvendigvis ogsaa deres ^{indhold} Fladefang, som om-

gaaendes af disse Linjer, være lige stort. " ?

Erkennelse af den 18de Junii 1881.

Efter at Cicero i første Beg af sit Røt. Or. Spa.
domygnet' havde ladet sin Broder Quintus for-
svare Cloternes Mening med Henzyn til dette
Spørgsmaal, skrems han i anden Beg, at han
med Henzyn til det, Tales Drejede sig om,
blandt andet svarede følgende:

Jeg mener, at Kundskab til hvad Fremti-
den vil bringe ikke er nogen og gavnlig for
os. Thi hvad vilde Livet have været for
Pisanes, hvis han allerede i sin Ungdom havde
de vidst, hvilke Tilskikkelser der skulde
raame ham: hans Alderdom? Men lad
os ikke opholde os længere end Logment, lad

Om Emnen til
at 18 ind i Frun.
tidens
har

selv

har svaret,
- paa det de
var sagt.

for med Røt.

ikke mere

skiellet til v. v.
a. p. 18. til P.

toje Eksempler for os
os se paa Forhold, der ligger vor Tid nærme-
re. I sin ^{afny} Boy, som bærer Tullen "Tröst",
har vi ^{sig} (under et) saaledt ^{Beretningen} Fortællinger om ^{noget af} vor Nats
dage berømt ^{to} Mandes meget sørgelige Død.

For de mere
altsaa

Spørd du? For at fortælle de ældre, hvor de
ville have

var, at det havde været gavnligt for Marcus
Crasus, om han, der ^{af} Gang han stod paa
Rigdom ^{fuldstændig} sin Mægt og Lysets højeste Tinde, havde vidst,

at han, ^{efter at først} naar hans Søn Publius var død, og
hans Hov ^{klintelyst} var færdig til Grund, selv skulde
ontkomne
sine Værdi hvide sig Eupat med Skændsel og

Værdi? Og grundtes ⁱ med hvilken Lyds,
hvil ^{maakte C. i (antagelig)} visst I Caesar ikke have levet i L
liv, hvis han havde haft nogen Forudfælel.

3: nem so produktum iiri

se of, at det skede komme saa vidt, at han

: det Senat^{Middle}, som han for etvilde Deles selv havde
formet sig (Valg), i (ulve) den Senatsbygning, der

saummesat,

var opfort af Pompejus, foran selv Pompejus's

Billedet, i saa mange af hans egne Centurioners

Paasyn skede blev dalt af nogle af de forre

de Borgere, som for en ider det ogsaa af Mestborgere

han var blevet karede (med Udmerkelse af

enhver Art, ^{ligge} ^{hen} [us]valdes, at ingen alle

blot af hans Vener, men alle angaa af hans

Slaver kunde mere sig til hans Lig! ^{U-} ^{hede} ^{brude} ^{nermede} ^{til}

Trualsomt
vise er altsaa Bekendskab til de lykkelige,

Fremtiden vil bringe, mere gaadeligt end

Bekendskab dertil. Thi folgende kan selv [ull]

3) fore, at - iacere omstriver den mynland Fik. Inf. af iacere

pas inges Maade geres galdende, isdr Ia itte

i saa Faed. of Skateme: Crassus viede itte vore
jaet over Evfrat; Casar viede itte have

indlatz, og: ^{pas} Boyerkingen. I saa Faed
s: habuissent

Da kan deres hænde de itte endt omz Liv pas en skiebue.
Endeligt itte kan vant fondsvanger Maade! Men Skateme ^{jo netop} antager,
bestemt. og skiebue at, alt indtøffer efter Skatemes Vilje. Det
en ubøgelig Skatnes

viede altsaa: inges Huseende have gaonet,
dies to mægte Meest at kunne se ind

: Fremtiden. Ja ^{at Mulighed for at nyde} ogsaa Gleden og Ulykkel-

misket. ^{fondgæende} of deres h. d. ligere Liv ² viede de ^{1 endog} have fornyet.
had kunde vel have erost glædeligt for dem

Thi hviest Gleder kunde de nyde, naar de
leukle pas, hvorledes de en Gang skulde
komme af Dage. Saaledes maa, hvor hen

som hield end hield Storkerne veerde y drejre sig,
dnes hele Kløgt indvendigvis ligger (upaaagtet
hen). Thi hvis det, som ^{skal ske} vil indtræffe,

kan indtræffe enten paa denne eller hin
Maade, (naa) har Lykken saare meget

at sige. Men hvad de ^{og} afhænger af
Tilfældigheder, kan ikke være sikkert. Men hvad

der ikke ^{det er givet} findes en bestemt Lov for, hvad [ikke]
der skal ^{skæ} indtræffe med Hensyn til enhver

Ting g paa hvilket Tid, de hvad Hjælp
kan de ^{Offensivelen} (Sandhed) være mig, naar de

siger, at de saare sørgelige Begivenheder [de]
forlyndes: Forvejen det Værster.

Laaledes kan alt
Storkerne Skarp-
sind ikke nytte
dem noget, -

Lige sa gødt
paa den ene
den paa den anden
den T. de
Tilføjet

i hvor meget
Publik
gaar y Gledes

g/

Part IX. Kette IX.

Idet Cicero i sin Tale for Lucius Murena

spikler til ^{spikler til} sprogende omtaler Morkernes Lære, som Mar-

cus Cato, der anklagede Murena, var en

ekstrem, udpræget ^{ekstrem, udpræget} Tilhænger af, og (idet han) over for Morkernes

Lære stiller Akademiernes, som han selv

billigede, udtaler han sig saaledes:

Der har levet en Mand, der var: Bevidstløs

af en ganske ejddens Bejvelse; hans Navn ^{ved Non D., som stift-}

hede en Skole, hvis Fortælling

var Læro, og [hans] Tilhængerne af hans Lære

kaldes Morkerne Læro [Anstuelser af] Læroet.

trial og Regler

ninger [of] ^{den v. Tager} var af følgende Art: (paa den

den vise lader sig aldrig nævne at ^{aldrig personlige Hensyn} Hensyn til andres ^{vise for} Gunst ^{aldrig Indtryk} ^{alting - roger en Overtrædelse} Gunst ^{den vise} bærer ikke over med Tægt hos nogen

som hiet Muncke; ingen er barmhjertig udtalende

omitis, clomus (Loris)

den saakelige og den, der er mind og fordelag, Nijhaue

det er ^{sommes sig ikke for en god} ikke en god Mands forstand hvor at

lade sig ^{overtale} bevogt de Bønnen eller lade sig formaa

de; det er alene de vide, der er smukke, ^{af Gode}

selv om de ogsaa er de bedste Kristninge, gudelige

der er rige, selv om de er de bedste Ret,

leve, og som er Konger, selv om de leve

: [de skændigste] Trallekaar; men de sig

at vi, de ikke er vide, er forlytelige Slaver,

hjemløse, Sjænder [og overhovedet] afsiendige,

alle [forlytelige] Forretter er lige store, er hvor slæmme

toje er en skændig forlydelse, og den for

sig ikke: mindre Grad, som de hvor af en

uden at det behøvedes
Gaardhave, naar det ikke har været nødvendigt.

en kvædet sig, end den, der har tagt Livet af

der ingen
Tung

sin ^{egen} Fader ved Kvælingen; den vil for
meder indet, forbyder indet, forer

tager ikke fejl
lader sig ikke

ikke bog høret: noget Fohod og skifter
aldrig Anskuelser. Deene Lere har den

fra Naturrens Haand saa rigt udviklede Maaned

Cato ^{tilgnet sig} ierigt, forbyder sig i, ^{under Provocation} ledet Indtil af
saare Lere og Kyndige

[højt filosofisk Samfund] Loremoster, og det
harde Raren theoretisk

og det ikke
for Færstens
Færd

alle for et øie sig: Disputationsmester, som

læst som en stor ^{af dens Tilhængere} Det Maanedker, men

for at læse det Liv: denes Lere Haand.

Min Følelse deimod

Men hine var Meningsfæller (thi jeg hilsaar,

at ogsaa jeg i mine Begreber: Mistro til

at give mig i Lov hos de Lande

Folk i Lande Indier

mine medfölla Republika söder Rindskabens Gruppen

midler), mine vore Mueingfeller, siger jeg,

mine Tall
siger jeg

P's og A's Tilhængere
sine regjerede Plato og Aristoteles for deres Lov

De er af P's og
A's Tale

medtre, og som vore mandkædere og tekniske er

Mænd, siger, at ^{hæderstraktimod} Guattemisninger en Gang imell

af Muzgul
hi Gansh g
Tuk

dem har Indflydelse paa den vise; at det

høber med til

en god Mands ^{Væsen} ~~for~~, at han føler Mellem

der er særskilt føler

hed, at Astoria og Forrederen er vidt for

skellige ^{derfor} og demmed ogsaa Skaffene ulige store,

at de hos den ^{sine Grundstrøinger tre} kantskrænte Maud er Plads for

Ordsamhed, ^{ogsaa} at selve den vise ofte former.

der noget, som han ikke ved; at han

^{kan blive ved} ^{men ogsaa} ^{kan lade}
sindstiden vrides og [helige] ligeledes lade

og herop er Bønnen og formidde; at.

kun indolent ^{gaar fra} andrer, hvad han har sagt,
 hvis det [synes] er reytigere saaledes, og en
 Geng imellem ^{opgive en del} afvige fra sin Anskuelse,
 at alle Byer maa ^{begrænses} reguleres saaledes, at
 man holder sin alle Middelvej.

Part I Stykke XV — Del en

Skikhed og Evnehed og ^{til alle Sider} (i enhver Henseende etc.)

frit, ^{højst} uforstyrret Sind ^{højst} grad omkvedige Ting,
 hvor det Ting kan ikke andet opnaas, og

selv om de opstaar nogen Længde, skal man ikke
 af den Grund strake ^{kaste} sine Kladderbojer til
 Side og rejse den Dag for sig, ^{nej} man
 skal bekæmpe disse Hænger, og man maa

og derfor skal
 man ikke,
 hvis der —

Ulykke sig P. i at lade — vinder
gives den fjelle, at den yværdige Opmerksom

hed kan vinder Overhaand over alle Hindringer;

hvis man af hele sin Lyal [and] i selvs Opgr.

— Selvsfordobling —
nuv retter sine Tanker mod sin yværdige Op-

mærksomhed, vil endelig af det, som møder

sine og Gæns, naar de ^{Bevægeligheden} Lyal. Eller man

ogsaa ^{allerede} kan befordrige Anvejelde hyppigt kan

faa os til at overse — og tyde fejl
denne Viækning, at vi ikke behylder det,

der møder vor fine / og hager fejl i Fæns,

gangsmædige og livelses ikke giver en

uholdende Træstillelse, selv om vi ogsaa

lanker det. Man bør ikke give efter for

afsvoltesens grunde; thi selv om vi

faar den ^{Opfattelse} megen, at vi kan, naar vi er ved gode Kræfter

thi naar man
læser sig sam-
men og retter
sindes paa den
et Aars, de

af forfærdede
Selskabslykke

Folk, som vi
møde

skæds vi
saa ikke kunde
opraas det
sammes her
vi selv ikke
det.

Aarsyngene
de Opføle-
lives er

Opgaver og godt fornøje og alles fri for alle Bekym-
ringer, lød give os af med ^{højlyd} udmærkede Læ-
ser, vil de altid være noget, ^{som kan blive} paa Grund-
et Paa grund til at se igennem Fingre med sig selv
of hvilket vi hører over med os selv.

- Konjunktiv! -

Lad derfor ^{og selv ind} ^{og godkend} ^{skaffe sig selv} Derfor skaber ^{og saa} selv Overvejelse sig Ensom-
hed : (Du ^{Menneskevrimmel} stort Folketale), paa Rejser og
ind Gode land. ^{Howdan skal det v. gaa} Hvad vil de eller ske,
naar man midt paa Torsd., ^{omgiven af} medens saa

Retsager mange ^{Trækker} domme staa omkring os, og medens
Skælsord og ogsaa tilfældige ^{er} Tilfælde lyder
omkring os, uden Forberedelse skal haardt
om sammenhængende Tale, hvis vi ikke
kan finde ^{vores} ~~Kolibrer~~, som vi ^{gør} op skriver
paa Vokstavlene, indlagte : (Du uforlyst. ^{Ensom})

de Ensomhed)? Det var derfor, at den ^{en Mand, der} store
satte en stor Pris paa - som de, ^{gjorde sig}
Nyser af Ensomhed, Demosthenes, haardt Gjel,
ser end Skandebrev, ^{med} ~~de~~ hielken Bølge ^{et en Mand}
brød sig med veldig Lær: Brauding,
og derved vemed sig til ikke at kom,
me ud af Føling ved Lær: Folke Høj
forsamlingen. ty

Part X Lycei XII.

Helvidius Priscus ^{viede - til} [lod] som ganske ung Mand

^{glæmte} som ubemerket medfolt Bejvelse (kommet under

Indflydelse af ^{videnskabelige} højere Studier, ^{300 unge} itte som de
fleeste for at kunne ^{besnylte} tilbringe som Lediggang

med et pragtligt Skov, men for deele klogligere

at kunne ^{optænde som Statsmand} begynde paa at erkejde: Status

Auliggendens, med Tofaldighederens Spiel. Han

Som ^{skullede sig} ^{fulgte} ^{sen} ^{Totalliden} fulgte hans eos, qui Philosophus Sacromechre,

eos, qui som alene søger det, som er sædeligt rigtigt,

for gøtt. og blot det, som er skundigt, for

ondt / ^{derimod vidensk. Ting som} men Mægt, formens Verkøst. og alt

det vige, der itte vedrører Sjælen / hvortil vi

det gode eller onde. Endnu mere han var

Quæstor, blev han joget til Svigersøn af Pater
Thrasea og blev tillige joget af Svigersørens
Leder: Da Eprius som hans Truetskyldighed, og han
var som Børges, Senator, Retsmand, Svigersøn og
Korbesygt
Kun, upartisk (alle liede Thrasea), Forøgten
af Rigsdrummet, standhaftig: det gode og karakter.
fæst over for ^{trusler} Færd. Der var nogle, som
spødes, at han var hummelig kejertelig efter
Sig, fordi oppe de ville vragte sin saare Lære
Althaa efter Færd. Efter at han var sin
Svigersørens Færd var joget: Landfæggelighed,
bejgndte han, saa snart han under Galbas
Ryering var omst tilbage, at udløse Marcel.
Lus Eprius, Thraseas Auklæger. (Denne Han,

en hvilken ^{det var det at afgive} man ikke vidste, om den var slægt eller
selvfølgelig, havde opstillet Svaret: Partier:

Mr. Louis Marcellus ^{fuldt} (omfattet), viede det
være udsætt med en hel store skole.

I Forhøringen var de en ^{fuldt} ^{Holdning} hundred Kamp, og
de blev fuldt Vidnesbyrd og glimrende

Taler fra begge Sider; ^{deres} senere lod Parsons,

de man var: Twiss om gælbens Sindsløst

og fra mange Senators Ben Sagen ful-

de, det Nummer, alt efter som deres Karakt-

er en, med forskelligartede Taler rosen Maa-

skald eller kræver Karakterfasthed.